

Düvenci Ailesinin Hayırseverliği

Mercan Civan tarafından yazıldı.

Salı, 28 Ağustos 2012 19:00 - Son Güncelleme Salı, 28 Ağustos 2012 21:20

Düvenci Ailesinin Hayırseverliği

Mercan Civan tarafından yazıldı.

Salı, 28 Ağustos 2012 19:00 - Son Güncelleme Salı, 28 Ağustos 2012 21:20

Büyük savaşçı – Kartacalı Komutan Hannibal: ordusunu Alpler üzerinden geçirip Roma'yı istila etmeyi tasarlarken şu ruhu temsil etmiştir: “ Ya bir yol bulacağız, ya da bir yol yapacağız.”

□ **Evet, □ bu ifade beni öyle heyecanlandırıyor ki, o coşkuyla, o hevesle Lüleburgaz'da, mahallemizde böyle bir kişi aramaya odaklanıyorum.**

□ **Bulgaristan Türklerinin Anavatan Türkiye'ye göç hikâyeleri beni daima etkilemiştir. İşte, □ şimdi böyle bir azmin zafer öyküsüyle karşı karşıyayım:**

O, bir Dağlıydı. Eğridereliydi.

O, gönlü büyük bir iş adamıydı.

O, bir dedeydi. Zeki ve çalışkan öğrencim Duru'nun büyük dedesiydi... O, farklı biriydi. Hep kendisiyle yarıştırdı.

O, daima sorumluluk sahibiydi.

Hırslı, kararlı, çalışkan, cesaretli, risk alabilen, yardım etmeyi seven bir girişimciydi o. □

Evet, o, □ Niyazi Düvenci idi.

Allah rahmet eylesin. Nur içinde yatsın. Ruhu şad olsun!

Düvenci Ailesinin Hayırseverliği

Mercan Civan tarafından yazıldı.

Salı, 28 Ağustos 2012 19:00 - Son Güncelleme Salı, 28 Ağustos 2012 21:20

Bugün ailesiyle görüşmeye gidiyorum. Ev ortamındaki sohbetler, en güzel mutluluk verenlerdir diyerek, önce Şefkiye Teyze'nin kapısını çalıyorum. Şefkiye Teyze 78 yaşında. Eşi Niyazi Düvenci hakkında anılarını şöyle anlatıyor:

“ 75 yaşında rahmetli oldu. O günden bu güne 13 sene geçti. Bulgaristan'dan Hüseyincikler Tepesi, Yeni Mahalle (Ardino), oradan gelmiş. Bir yaşında öksüz kalmış. Analığı, inekleri otlatmaya gönderirmiş onu hep. Babası da “olmaz, daha küçüktür” diyemezmiş tabi. Baba, bir taraftan, oğluna iyi baksın diye analığa “yağ yakmak” zorundaymış.

□ **Babası pazara giderken, Niyazi hep yalvarıyormuş: “Baba, ne olursun, bana ayakkabı aliver”.**

□ **O zamanlar kara lastik ayakkabıları vardı. Babası pazara gider ama kendi çocuğuna değil, analığın çocuklarına almış ayakkabıları. Niyazi, hayvan otlatmaktan başka bir de tütün dizme işiyle meşgulumuş. Analık ise başuçlarında, babanın yokluğundan yararlanıp yatar, uyurmuş. Daha sonra baba gelince “ uykusuzum “ deyip kendini kurtarırmış.**

Öğün vakti gelince, analık, kendi oğluna taze tereyağlı ve yoğurtlu ekmek, Niyazi'ye ise ayranın içine ekmek doğrayıp verirmiş.

Tam asker yılları gelmiş ki, baba da ölmüş. Yetim ve öksüz kalan Niyazi, ne yapacağını şaşırırmıştı. Aniden aldığı bir kararla asker ocağı yerine gizliden Türkiye'ye sığınmak için yollara düşüyor. Ne var ki, Demirköy taraflarında jandarmaya yakalanıyor. Yapılan soruşturmadan sonra yine jandarma yardımıyla Bursa'da ağabeyinin yanına gidiyor. Ağabeyi ona düven taşı işini öğretiyor. Orada 3 ay kaldıktan sonra Lüleburgaz'a dönüyor. Burada soy ismini alırken hiç düşünmemiş bile. “Ben düvenciyim. Soy ismim Düvenci olur” demiş ve öyle de olmuş.

Yeşil Bursa başkadır, ama Lüleburgaz bambaşka bir yer alacaktır bundan sonra seçtiği kaderde. Yorgunluk nedir diye düşünmeyecektir artık. □□ Kendi sesini dinleyip kendi dünyasını kuracaktır.

Düvenci Ailesinin Hayırseverliği

Mercan Civan tarafından yazıldı.

Salı, 28 Ağustos 2012 19:00 - Son Güncelleme Salı, 28 Ağustos 2012 21:20

Düvencinin o günlerde iki dünyası vardır: biri, □ yoksulluk ve yalnızlık içindeki gerçek dünya; diğeri de hayal dünyası.

“ İyi ağaç kolay yetişmez; rüzgâr ne kadar sert eserse, ağaçlar o kadar sağlam olur.” demişti J.Williand Marriot.

Parasız, pulsuz, zor günler başlıyor Niyazi için. Fabrikada çalışmaya taraftar değil. Bunun için bir esnafın yanında kalfa olarak işe başlıyor. O günlerde nerden başlayacağını, ne yapacağını bilmiyor. Hayatın sıkıntılı günlerde kendisi de olgunlaştığını fark edemiyor, ama bir gün çok isabetli karar□ alıyor. “ Ben ticaret yapacağım amca” diyor ve bir - iki altın borç istiyor.

“ Hiç bir şey zamanında akla gelmiş bir fikir kadar güçlüdeğildir.” Rolf Kipp

Ticaret günlerinin başlangıcında, her yeni güne yeni heyecanla başlıyor Niyazi. Ve kendi kendine soruyor:

□ “ Nasıl, nasıl başarabilirim?” Cevabını da kendi veriyor:□ “ÇALIŞARAK!”

Artık beslediği hayalleri var, inancı var. İçinde barındırdığı çalışma isteği an be an, her gün yükseliştedir ve başarıya doğru adım adım ilerlemektedir. Üstelik ihtiyacı olan insanlara da yardımcı oluyor ve bundan mutluluk duyuyor. Bu da yetmedi, daima kendisinden daha fazlasını istiyor. Burada parantez açmak istiyorum,□ Ben ve Sen - okurum: hayatımızı etkilemesini istediğimiz fikirler, anılar, başarı öyküleri yazılarını sabah aç beynimizle okumalıyız. İyimser olalım ve yarın sabah uyandıığımızda günümüz pozitif başlasın diye.

Wes Beavis diyor ki, Düşlediğiniz İnsan Olun!

Ne güzel söylemiş.

Düvenci Ailesinin Hayırseverliği

Mercan Civan tarafından yazıldı.

Salı, 28 Ağustos 2012 19:00 - Son Güncelleme Salı, 28 Ağustos 2012 21:20

Niyazi Bey'in öyküsünü Şefiye Teyze'den dinlerken ne çok gururlanıyorum ve kendimi bu sıcacık, samimi aileye yakın hissediyorum. Duvardaki resme bakıp düşünüyorum. Unutabilir miyiz hiç bu Lüleburgaz halkına bırakılan mirası? O fotonun hikâyesini de Şefiye Teyze'den dinliyorum:

“ Niyazi, Fikret ve İsmet (oğullarımız) hep birlikte aynı çatı altında, şirkette çalışıyorlardı. Niyazi, ailemiz adına hep cami yaptırmak isterdi. Ama araştırdığı halde bir cami yeri bulamadı günlerce. Bir gün, Umreden dönen bir arkadaşı: “Ben sana arsa bulurum, ama camiye giden yok ki... Cami yaptırmakansa bir Ana Sağlık Ocağı yapsan daha iyi olmaz mı?” demiş.

Niyazi bu işe öyle meraklandı ki...

Hemen bir arsa bulup işe giriştiler.

Aralıksız çalışmalardan sonra inşaat bitivermişti öngörülenden önce. Ve böylece Lüleburgaz Niyazi Düvenci 3 No'lu Merkez Sağlık Ocağı'nın açılışı 1999 yılında yapılmıştı.

Niyazi'nin gönlü, gözü rahatlamıştı bu nedenle. Ama maalesef, ömrü kısaymış. Açılıştan altı ay sonra Hakk'ın rahmetine kavuşmuş oldu.

Aylar, yıllar sonra oğullarımız Fikret ve İsmet de babalarının hayırseverlik yolunu devam ettirmekte ısrarcı oldular. Bu nedenle, buldukları bir arsanın üzerine bir okul inşa etme sevdasına kapıldılar. Azimli çalışmalar sonucunda, 2004 yılında, Milli Eğitim Bakanlığı'na Düvenciler Lisesini bağış ediyorlar.

Düvenci Ailesinin Hayırseverliği

Mercan Civan tarafından yazıldı.

Salı, 28 Ağustos 2012 19:00 - Son Güncelleme Salı, 28 Ağustos 2012 21:20

□ **Kahvemi yudumlarken “sıfırdan” başlayıp zirvelere çıkan bu aileyi düşünüyorum. Munte’nin söylediği “Başarının dört şartı vardır: bilmek, istemek, cesaret etmek ve susmak”□ sözleri tam bu aile için söylenmişti sanki.**

Büyük bir heyecanla güler yüzlü, tatlı dilli ve muhteşem Fikret ve İsmet Düvenciler ailesinden, kendilerine mutluluk ve uzun ömürler dileyerek ayrılıyorum.

Biz, Lüleburgaz halkı, sizlerle gurur duyuyoruz Düvenci kardeşler!

Arkasında böylesine yararlı miras bırakan merhum Niyazi Düvenci’nin Ruhu Şad Olsun!

Mercan Civan